

Arrest

nr. 133 576 van 20 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in Grozny met uw echtgenote en kinderen.

Na problemen met militairen vluchtten u en uw dochter F. (ov X) in oktober 2007 naar België.

U diende op 24 oktober 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties, die echter op 17 januari 2008 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van ongelooftwaardigheid. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Na uw negatieve beslissing polste u bij uw familie hoe de situatie voor u intussen was in Tsjetsjenië. Ze vertelden u dat de situatie bekoeld was en u zou kunnen terugkeren. U nam contact op met de Russische ambassade, die de nodige reisdocumenten afleverde.

U keerde in januari 2008 vanuit België zelfstandig terug naar Tsjetsjenië: u reisde per vliegtuig via Stockholm naar Moskou, samen met uw dochter. Vanuit Moskou reisde u per trein naar Grozny. U keerde terug naar uw gezin.

Op 1 juli 2013 namen militairen uw zoon S.B. (ov 7.736.528) mee. Hij werd tot 4 juli vastgehouden op het bureau van de MVD in de wijk Hypodromnaya, en werd nadien onder voorwaarden vrijgelaten.

Na zijn vrijlating besloot u het land te verlaten met uw zoon. U bracht hem naar uw schoonbroer in Tchetchen-Aul. U keerde terug naar huis en zocht een manier om jullie vertrek te regelen.

Op 7 juli 2013 kwamen dezelfde militairen naar uw huis. Ze dreigden dat ze u zouden doden indien u uw zoon niet aan hen uitleverde binnen de 3 dagen.

Op 10 juli 2013 vertrok u naar Tchetchen-Aul en verbleef er nog 2 nachten voor u samen met uw zoon het land kon verlaten. U raadde uw vrouw aan elders te verblijven.

U vertrok per wagen, slechts in het bezit van uw rijbewijs en binnenlands paspoort van Tchetchen-Aul naar België en reisde via u onbekende landen.

U en uw zoon kwamen op 15 juli 2013 aan in België en dienden diezelfde dag nog respectievelijk een tweede en eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw rijbewijs voor, uitgereikt op 9 januari 2013.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid.

U ging tegen deze beslissing niet in beroep, maar keerde vrijwillig naar uw herkomstland terug omdat u vernomen had de problemen naar aanleiding waarvan u destijds was gevlucht ondertussen bekoeld waren.

In het kader van uw huidige asielaanvraag zijn deze problemen niet meer relevant (CG p7 en 11).

U verliet uw herkomstland immers een tweede maal samen met uw zoon S.B. omwille van de problemen die hij sinds juli 2013 kende met jullie autoriteiten en als gevolg waarvan u zelf ook bedreigd werd (CG p9-11).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van zoon, S.B. (ov 7.736.528) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, S.B. (ov 7.736.528), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vreest te zullen worden vermoord door uw autoriteiten omwille van uw mening omtrent de Islam, die afwijkt van de Islam zoals ze door de overheid wordt gepropageerd.

U heeft echter de door u aangehaalde feiten niet aannemelijk weten maken.

De cruciale vervolgingsfeiten die u aanhaalde zijn gezien het geheel van uw verklaringen immers weinig aannemelijk en u legde vage verklaringen af omtrent kernaspecten van uw problemen.

Uw verklaringen over de vermoedelijke oorzaak van uw ontvoering in juli 2013 zijn onaannemelijk vaag.

U stelde immers dat men u ontvoerde omwille van uw afwijkende visie op de islambeleving zoals ze door de overheid gepropageerd wordt (CG p6).

Uw verklaringen over de discussies die u, samen met klasgenoten, publiekelijk voerde, zijn echter weinig overtuigend.

Zo verklaarde u dat u uw mening vooral uitte tijdens kleinschalige besloten discussies met uw klasgenoten en vrienden, die overigens uw visie deelden (CG p6, 7).

Daarnaast gaven u en uw vrienden ook openlijk kritiek tijdens lezingen van een mollah die regelmatig naar uw school kwam. Gedurende 2 jaar kwam doorgaans dezelfde mollah ongeveer twee keer per maand en soms vaker op uw school, slechts zelden was het een andere mollah (CGp7).

Uw verklaringen over deze man, waarnaar u duidelijk verwees toen u gevraagd werd hoe uw belagers wisten dat u een andere visie zou hebben op de islam (CG 3p5-6), zijn echter onaannemelijk vaag.

U kan de volledige naam van deze mollah niet geven. U kan evenmin zeggen of hij ook een eigen moskee had en zo niet naar welke moskee hij dan wel ging.

U geeft hiervoor als verklaring: "ik ken hem niet goed, want hij kwam niet vaak, ik bedoel niet elke dag, maar eens per week, meer of minder. Ik herinner me enkel zijn voornaam.

Het was niet belangrijk voor mij om er meer over te weten, we herkenden hem, maar ik was niet in details over hem geïnteresseerd" (CG p7).

Ook door uw vader wordt deze mullah aangeduid als de vermoedelijke veroorzaker van uw problemen, al slaagt ook hij er niet in de naam van deze mullah te noemen (CG vader 3 p7-8).

Deze verklaringen zijn ondermaats.

Het is weinig aannemelijk dat u over deze man, met wie u twee keer per maand gedurende twee jaar lang discussies voerde en die luidens uw verklaringen en die van uw vader een cruciale rol speelde bij uw problemen, niet meer kan vertellen (CG p7).

Het is bovendien weinig aannemelijk dat u gezien de Tsjetsjeense repressieve context (zie info toegevoegd) openlijk discussies zou aangaan met publieke figuren die de overheidsvisie op de islam propageren.

Voorals omdat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk op de hoogte was van de mogelijke gevolgen hiervan.

U gaf immers zelf aan dat er heel wat maatregelen bestaan tegen mensen die de officiële beleving van de islam niet volgen. Zulke mensen worden beschuldigd van wahabisme, verdwijnen spoorloos of worden dood teruggevonden (CG 3 p5).

Dat u zodoende niet bedachtzamer te werk ging, is dan ook weinig aannemelijk. In het licht van het potentiële gevaar voor represailles is het net zo min aannemelijk dat u verklaarde geen interesse te hebben in de achtergrond van de man waarmee u openlijk discussies voerde (CGp7).

In dit verband is het trouwens ook opmerkelijk dat u reeds van bij het begin van uw studies zowel binnen uw vriendengroep als publiekelijk met de mollah discussieerde over uw afwijkende visie op de islam, maar pas 2 jaar later, in juli 2013, in dit verband voor het eerst problemen zou hebben gekend (CG p8).

Wanneer u expliciet gevraagd werd of u voor 1 juli 2013 reeds problemen kende, antwoordde u immers: "neen, geen problemen. Er waren discussies, ik ging naar moskeeën, maar geen problemen" (CGp8).

U kan zelf geen verklaring geven waarom u in een tijdsbestek van twee jaar geen enkel probleem kende, maar ten slotte toch op 1 juli 2013, zonder eerdere waarschuwing, meegenomen en gedurende 3 dagen ernstig mishandeld werd omwille van uw visie op de islam (CG p6).

Daarnaast waren uw verklaringen en die van uw vader ook op andere punten vaag.

Zo stelde u niet te weten waar u gedurende 3 dagen vastgehouden en gemarteld werd omdat u geblinddoekt naar deze plaats werd overgebracht (CG p6).

Uw vader vertelde nochtans dat u werd overgebracht naar Polk MVD te Grozny (CG vader p10).

Na uw meenamen zou uw vader bij verschillende officiële instanties zijn langsgeweest om u te vinden, ook bij de Polk MVD, echter zonder resultaat (CG vader p10).

Naar welke politieafdelingen uw vader stapte, wist u evenwel niet en u heeft ook geen moeite gedaan om hiernaar te informeren, naar eigen zeggen omdat u daar omwille van uw psychologische toestand nog niet toe in staat was (CG 3 p10). U vertelde immers angstig te zijn, geheugenproblemen te hebben alsook slaapproblemen (CG3p7).

Volgens uw dokter hier in België zou u mogelijk een psychologisch trauma hebben opgelopen. Hij verwees u daarom door naar een psycholoog, met wie u de dag na uw laatste interview bij het Commissariaat een eerste afspraak had (CG 3 p7).

Hoewel u na afloop van dit interview nog 5 dagen de tijd kreeg om het Commissariaat een document over te maken dat de door u ingeroepen psychologische problemen kan staven, heeft het Commissariaat tot op heden nog steeds niets ontvangen.

Ook de medische foto's die hier in België van uw verwondingen zouden zijn genomen, maakte u tot op heden trouwens niet over aan het Commissariaat, hoewel u ook dit beloofde te doen (CG 3 p7).

Wat er ook van zij, de door u ingeroepen psychologische problemen kunnen zodoende niet weerhouden worden ter verschoning van de vaagheid in uw verklaringen.

Tot slot moet nog toegevoegd worden dat zowel u als uw vader in verband met uw problemen verwees naar een zekere M., aan wie jullie gedurende 3 nachten onderdak zouden hebben geboden. U werd immers vrijgelaten op voorwaarde dat u M. binnen de 10 dagen aan uw belagers zou uitleveren (CG p8 - CG vader p9, CG vader 3 p7).

Toen uw vader tijdens zijn eerste interview bij het Commissariaat naar de volledige naam van M. werd gevraagd, kon hij deze echter niet geven. Naar eigen zeggen omdat uw vader niet wist wie hij was omdat hij M. slechts één keer had gezien toen die 3 dagen bij jullie logeerde (CG vader p9).

Het is echter opmerkelijk dat uw vader M. bij de DVZ wel met voor- en achternaam kon noemen (Verklaring DVZ vader nr. 16).

Aangezien al deze elementen raken aan de kern van jullie asielrelaas, kon redelijkerwijze van u en uw vader verwacht worden dat jullie hierover concrete en gedetailleerde verklaringen konden afleggen.

Te meer omdat jullie over de mogelijkheid beschikten zich hierover bij elkaar te informeren, hetzij reeds in jullie herkomstland, hetzij na jullie aankomst in België.

Dat jullie alsnog vage verklaringen aflegden, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts werd er een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van uw vader en uw eigen verklaringen en de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde foto's.

Zelf zei u immers dat u behalve enkele ernstige open wonden na uw vrijlating weinig andere verwondingen had. Uw belagers zorgden er immers voor dat hun slagen zo weinig mogelijk sporen achterlieten. Hiertoe werd u in een matras gerold vooraleer uw belagers u sloegen met volle plastic flessen. Naast de reeds vermelde verwondingen had u bijgevolg slechts **enkele** blauwe plekken (CG 3 p6).

Uw vader legde hierover echter afwijkende verklaringen af.

Hij vertelde dat u bij uw terugkeer naar huis "**volledig zwart** was van de slagen". Uw gezicht stond volgens hem **vol blauwe plekken** en ook op uw lichaam had u blauwe plekken.

Niet alleen vallen jullie verklaringen op dit punt niet met elkaar te rijmen.

De verklaringen van uw vader stroken evenmin met de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde foto's.

Aangaande deze foto's verklaarde u immers dat ze werden genomen bij u thuis, na uw vrijlating (CG p3 - Vragenlijst CGVS nr. 3.5).

Aangezien u luidens uw verklaringen reeds de dag na uw vrijlating ging onderduiken bij uw oom in het dorp Tsjetsjen-Aul (CG 2 p3), van waaruit u ook naar België vertrok (CG p3,4), kan ervan uitgegaan worden dat deze foto's ten laatste een dag na uw vrijlating werden genomen.

Indien u op de dag van uw vrijlating inderdaad 'volledig zwart zag' als gevolg van de mishandelingen die u moest doorstaan, uw gezicht was bezaaid met blauwe plekken en u ook op de rest van uw lichaam blauwe plekken had, moeten hiervan logischerwijze nog duidelijke sporen te onderscheiden zijn op de door u voorgelegde foto's, wat echter niet het geval is.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Het betreft hier immers een element dat raakt aan de kern van uw asielrelaas zodat redelijkerwijze van u en uw vader verwacht kon worden dat jullie hierover gelijklopende verklaringen zouden afleggen, wat niet het geval was.

Tevens kon daarom ook verwacht worden dat de verklaringen die u en uw vader hieromtrent aflegden, stroken met de door u ter staving ervan voorgelegde document, wat hier evenmin het geval was.

Er moet voorts benadrukt worden dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek voor elke Russische staatsburger, niet wist voor te leggen.

U verklaarde dat u het op vraag van uw vader aan hem overhandigde net voor uw vertrek en u het nadien niet meer terugzag (CG p4). U hebt er echter ook niet meer naar gevraagd.

Toen u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u er niet meer naar geïnformeerd had, antwoordde u dat u door de ondergane gebeurtenissen in een slechte toestand verkeerde en in shock was (CG p5).

Dergelijke uitleg kan niet als afdoende beschouwd worden, aangezien het hier een belangrijk identiteitsdocument betreft en u actueel nog steeds samen met uw vader in België verblijft. Ook wanneer diezelfde vraag werd gesteld tijdens uw tweede gehoor op het CG, twee maanden later, moest u nog steeds het antwoord schuldig blijven (CG2p4).

U had nochtans ruim de gelegenheid om uw vader te bevragen omtrent uw binnenlands paspoort. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw identiteit, uw achtereenvolgende verblijfplaatsen (uit uw verklaringen blijkt immers dat u een tijd in Stavropol verbleef (CG 2 p3)), gegevens van de burgerlijke stand of de uitreiking van een reispaspoort te verbergen.

Daarnaast werd vastgesteld dat ook de door u afgelegde reisweg geloofwaardigheid mist.

Immers, u verklaarde per auto vanuit Tchetchen-Aul naar België te zijn gereisd (CG p4). U herinnert zich dat u via Grozny, Ossetië, Pyatigorsk en Rostov reisde, maar zou daarna medicatie genomen hebben waardoor u het grootste deel van de verdere reis sliep.

U heeft daardoor geen enkele grenscontrole buiten de Russische Federatie opgemerkt (CG p5), wat weinig aannemelijk is.

U verklaarde daarenboven nooit in het bezit geweest te zijn van een reispaspoort, maar reisde, zoals reeds vermeld, met uw binnenlands Russisch paspoort dat u aan uw vader overhandigde (CG 2 p4 - CG 3 p9).

Toen u geconfronteerd werd met de informatie in verband met de grenscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone waarover het CG beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), en het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet in het bezit was van de nodige reisdocumenten, kon u geen plausibel antwoord formuleren.

U antwoordde slechts: "ik kan het zelf niet verklaren, maar de mensen die deze business doen, het is hun beroep, ik weet dat mijn vader 5000 euro betaalde. Ze kennen hun job. Het was de eerste keer dat ik Rusland verliet, die mensen weten wat ze doen" (CG p 5).

Aan uw verklaringen over uw reisweg kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Het feit dat u informatie over uw werkelijke, vermoedelijk legale, reis achterhoudt, heeft ook belangrijke implicaties voor de geloofwaardigheid van de feiten waarvan u vlak voor uw vertrek het slachtoffer zou zijn geweest.

Het plannen van een legale reis en het bekomen van de nodige reisdocumenten neemt immers de nodige tijd in beslag.

Uw verklaringen, als zou u zijn gearresteerd op 1 juli 2013 (CG p6), en uw vader pas nadien, en meer concreet pas na uw vrijlating, uw vertrek regelde (CG p 4-5, DVZ verklaring p7, DVZ vragenlijst, 3.5, CG vader p9), vallen niet te rijmen met een mogelijk legaal vertrek op 12 juli 2013.

Uw onaannemelijke reisroute ondermijnt bijgevolg niet enkel uw algehele geloofwaardigheid, maar doet tevens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie op 1 juli 2013.

Het achterhouden van uw belangrijkste identiteitsdocumenten, namelijk uw intern en internationaal paspoort, maakt het overigens onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijke reismodaliteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, dat u enkel bij de registratie van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken wist voor te leggen, vormt slechts een indicatie van uw identiteit, maar bewijst op geen enkele manier de door u aangehaalde feiten.

Wat betreft de door u aangehaalde geheugenproblemen (CG p3, CG 3 p7-8), er moet nogmaals benadrukt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document overmaakte waaruit blijkt dat uw geheugen en cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen correct weer te geven en in de tijd te situeren.

De door u ingeroepen geheugenproblemen kunnen zodoende niet weerhouden worden als verschoningsgrond voor de hierboven gedane vaststellingen."

Bijkomend moet benadrukt worden dat u de Belgische asielinstanties op uw rijbewijs na opmerkelijk genoeg geen enkel document kon voorleggen dat uw jarenlange verblijf in Tsjetsjenië na uw terugkeer naar de Russische Federatie in januari 2008 staakt. Zo kon u niet eens uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voorleggen. U verklaarde dat uw binnenlands paspoort en dat van uw zoon zijn achtergebleven in de auto van de passeur. Wat er bij jullie aankomst precies gebeurde, herinnert u zich niet, maar jullie paspoorten bleven achter in de auto. U wil de passeur, die u kent via uw schoonbroer, echter niet contacteren omdat u niet wil dat iemand weet waar jullie zijn (CG p5-6). Deze verklaring overtuigt niet en doet vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Vooreerst omdat u reeds in 2007 asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten en u zodoende op de hoogte was van het belang van identiteitsdocumenten en bewijsstukken in het kader van een asielaanvraag. Bovendien kon u ook uw reisweg niet aannemelijk maken. U verklaarde namelijk in de auto van deze passeur van Tchetchen-Aul naar België te zijn gereisd, slechts in het bezit van uw rijbewijs en binnenlands paspoort (CG p 6-7). U weet geheel niet welke landen of steden u vanaf de Rostov Oblast nog aandeed (CG p6-7, CG2 p2). U haalde als verklaring aan dat de auto geblindeerde ruiten had, en zowel u als uw zoon gezien jullie toestand niet in staat was om naar buiten te kijken (CG p7). Dergelijke verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Bij wijze van voorbeeld kan hier verwezen worden naar de Poolse grens (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gezien deze strikte identiteits- en douanecontroles is het niet aannemelijk dat u de Schengengrens of andere grenzen niet eens zou hebben opgemerkt, zoals u beweert (CG p7, CG2 p2), zeker aangezien het niet de eerste keer was dat u uw land ontvluchtte. Er werden naar uw zeggen geen afspraken gemaakt over eventuele controles onderweg (CG p8). U vertrouwde op de smokkelaar voor wie het niet de eerste keer was (CG p.7). Deze verklaringen en de onwetendheid die u aan de dag legt aangaande uw reis zijn echter weinig aannemelijk. Aangezien u verklaarde niet in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort (CG p5, 6 en 8) en u dus clandestien gereisd zou hebben, wat een uiterst precaire onderneming is, en gezien het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelke u een vrees verklaarde te koesteren, is het niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het reeds vervallen was en het zich waarschijnlijk nog thuis bevindt (CG p5-6 en 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen

rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw rijbewijs, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Het bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u ingeroepen problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn (huidige, tweede) asielaanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn zoon, S.B.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 133 575 van 20 november 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 april 2014 (zie p. 9) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en een schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn motivering begint met de stelling dat het vreemd is dat verzoeker de naam van de mollah die regelmatig lezingen kwam geven op school, niet weet.

Hij merkt evenwel op dat, niettegenstaande de commissaris-generaal blijkbaar veel belang hecht aan de identiteit van de mollah, hij gedurende de drie verhoren slechts eenmaal naar de naam van de mollah heeft gevraagd.

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal zo zwaar tilt aan het feit dat hij de mollah enkel bij zijn voornaam kent; hij wijst erop dat deze tijdens de lezingen enkel de islambeleving kwam propageren en zijn persoonsgegevens er op dat moment niet echt toe deden.

Hij voert aan dat hij gedurende twee jaar geen enkel probleem had omwille van zijn openlijke discussies aangaande de islambeleving; hij nam om die reden aan dat de discussies binnen de schoolmuren zouden blijven; pas in juli 2013 volgde de ontvoering.

De in de beslissing weerhouden tegenstrijdigheden en omissies zijn volgens verzoeker “zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten”.

Hij verwijst naar rechtsleer en naar rechtspraak van de Raad van State van 7 augustus 2007 en besluit: “Het kan niet zijn omdat er tegenstrijdige verklaringen genoteerd werden bij de DVZ, verklaringen waarvan verzoekende partij direct aangaf dat deze foutief waren, dat de vrees ten opzichte van het herkomstland niet dient te onderzocht worden door de Belgische asielinstanties”.

Onder verwijzing naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen klaagt verzoeker aan dat hij nooit de kans heeft gehad om de zogenaamde tegenstrijdigheden recht te zetten, gezien de commissaris-generaal hem nooit gedurende de drie verhoren geconfronteerd heeft met deze zogenaamde tegenstrijdigheden.

Wat betreft de zogenaamde tegenstrijdigheid in de verklaringen van zijn vader met het verslag op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de achternaam van M., stelt verzoeker dat zijn vader deze inderdaad had vermeld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat verzoeker deze nog vermeld had vooraleer ze asiel gingen aanvragen. Het feit dat de vader deze achternaam niet meer kan herhalen na twee maanden acht hij "niet zo verwonderlijk", gezien het slechts een vriend van verzoeker betreft die hij éénmaal gezien heeft.

Hij benadrukt dienaangaande opnieuw dat hij, noch zijn vader hiermee geconfronteerd werden.

Wat hun identiteit betreft, stelt verzoeker "dat zij enkel nog hun rijbewijs hebben; hun paspoort werd vergeten in de 'vluchtauto'".

Betreffende de vluchtroute, acht verzoeker "het niet zo opmerkelijk dat verzoekende partij slaappillen nam, na de gewelddadige ontvoering, en bijgevolg het grootste deel van de reis heeft geslapen".

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt geen medische attesten te hebben voorgelegd inzake zijn beweerde geheugenproblemen, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal zijn geheugenproblemen tijdens het gehoor "meermaals afdeed als niet relevant". Hij vraagt zich af: "Hoe kon verzoekende partij immers weten of dit relevant zou zijn, als verwerende partij telkens weergaf dat zij daar niks van merkte?".

Verzoeker hekelt de manier van redeneren van de commissaris-generaal en het "gebrekkig onderzoeken". Volgens hem worden het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden, gezien de commissaris-generaal "zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen".

Hij voert een schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid vaststelt tussen de verklaringen van verzoekers vader op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, wijst hij op rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker hekelt het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken "niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er op zou kunnen toegezien hebben dat verzoekende partij dergelijke -op het eerste zicht- onschuldige verklaringen aflegde"; volgens hem kan hetgeen hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dan ook niet tegen hem gebruikt worden om een weigeringsbeslissing te motiveren.

Hij wijst op artikel 6 EVRM en de rechtspraak van het EHRM van 27 november 2000 in de zaak Salduz, waar gesteld wordt dat "de toegang tot een advocaat voorzien (moet) zijn bij de eerste ondervraging van een verdachte door de politie".

Volgens verzoeker geldt deze redenering mutatis mutandis in zijn zaak.

Verzoeker vraagt aan de Raad de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie, indien zijn argumentatie niet zou leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing: "Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gelet op:

(i) de onaannemelijke en vage verklaringen van verzoeker en zijn vader omtrent de vermoedelijke oorzaak van de ontvoering in juli 2013 (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 6,7; zie het verhoorverslag van 19 februari 2014, p. 5, 6; zie het verhoorverslag van V.B. van 19 februari 2014, p. 7,8);

(ii) het feit dat verzoeker pas na twee jaar enige problemen zou hebben gekend (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 8);

(iii) de vage en incoherente verklaringen van verzoeker en zijn vader aangaande verzoekers vasthouding (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 6; zie het verhoorverslag van V.B. van 9 september 2013, p. 10) en aangaande verzoekers vriend M. (zie verklaring DVZ van vader van 19 juli 2013, vraag 16; zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 9);

(iv) de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vader en de voorgelegde foto's van verzoekers verwondingen na zijn vrijlating (zie het verhoorverslag van 19 februari 2014, p. 6; zie het verhoorverslag van V.B. van 19 februari 2014, p. 8, 9);

(v) de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en diens vader over hun reisweg en Russisch binnenlands paspoort (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 4, 5; zie het verhoorverslag van 4 december 2013, p. 3, 4; zie het verhoorverslag van 19 februari 2014, p. 9).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat, niettegenstaande er blijkbaar door de commissaris-generaal veel belang wordt gehecht aan de identiteit van de mollah, er gedurende de drie verhoren slechts eenmaal naar de naam van de mollah werd gevraagd, benadrukt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de mollah tijdens de lezingen enkel de islambeleving kwam propageren en zijn persoonsgegevens er op dat moment niet echt toe deden, antwoordt de Raad dat van verzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas

waarvan hij geen kennis heeft, bijvoorbeeld na het ontstaan van zijn problemen waarvan hij de betreffende mollah als mogelijke oorzaak ziet.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker gedurende twee jaar geen enkel probleem had omwille van zijn openlijke discussies aangaande de islambeleving en om die reden aannam dat de discussies binnen de schoolmuren zouden blijven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds openlijk discussies zou aangaan met publieke figuren die de overheidsvisie op de islam propageren, gezien de Tsjetsjeense repressieve context en gezien verzoeker op de hoogte was van de mogelijke gevolgen ervan (zie het verhoorverslag van 19 februari 2014, p. 5), en anderzijds verklaarde zelfs geen interesse te hebben in de achtergrond van de man waarmee hij openlijk discussies voerde (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 7).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en aanklaagt dat hij nooit de kans heeft gehad om de zogenaamde tegenstrijdigheden recht te zetten, gezien de commissaris-generaal hem nooit gedurende de drie verhoren geconfronteerd heeft met deze tegenstrijdigheden, antwoordt de Raad dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker vooraf niet geconfronteerd werd.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker door middel van de beslissing van de commissaris-generaal kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

Waar verzoeker, wat betreft de tegenstrijdigheid betreffende de achternaam van M., in zijn verzoekschrift laat gelden dat zijn vader deze inderdaad had vermeld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat verzoeker deze nog vermeld had vooraleer zij asiel gingen aanvragen en dat het "niet zo verwonderlijk" is dat de vader zich deze achternaam niet meer kan herhalen na twee maanden gezien het slechts een vriend van verzoeker betreft die hij eenmaal gezien heeft, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een nauwkeurige en volledige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift "dat zij enkel nog hun rijbewijs hebben. Hun paspoort werd vergeten in de 'vluchtauto'" en, aangaande de reisweg, dat "het niet zo opmerkelijk (is) dat verzoekende partij slaappillen nam, na de gewelddadige ontvoering, en bijgevolg het grootste deel van de reis heeft geslapen", doen geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in casu, namelijk dat:

(i) verzoeker verklaarde dat hij zijn binnenlands Russisch paspoort aan zijn vader op zijn vraag overhandigde vóór het vertrek (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 4), maar dat hij naliët er nadien naar te informeren (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 5; zie het verhoorverslag van 4 december 2013, p. 4);

(ii) verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg -dat hij geen enkele grenscontrole buiten de Russische Federatie heeft opgemerkt (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 5) en dat hij reisde zonder reispaspoort (zie het verhoorverslag van 4 december 2013, p. 4; zie het verhoorverslag van 19 februari 2014, p. 9)- niet stroken met de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Aangaande verzoekers voorgehouden gezondheidsproblemen (zie het verhoorverslag van 19 februari 2014, p. 7) merkt de Raad op dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugen- en/of slaapproblemen lijdt. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

De uitleg in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal verzoekers geheugenproblemen tijdens het verhoor "meermaals afdeed als niet relevant" en de vraag "Hoe kon verzoekende partij immers weten of dit relevant zou zijn, als verwerende partij telkens weergaf dat zij daar niks van merkte?" doen hieraan geen afbreuk, gezien verzoeker tot op heden -na kennisname van de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent- heeft nagelaten een medisch attest inzake zijn geheugenproblemen voor te leggen.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Ten slotte voert verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 EVRM.

Hij hekelt het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken “niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er op zou kunnen toegezien hebben dat verzoekende partij dergelijke -op het eerste zicht- onschuldige verklaringen aflegde”; volgens hem kan hetgeen hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dan ook niet tegen hem gebruikt worden om een weigeringsbeslissing te motiveren.

De Raad wijst erop dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Er valt hoe dan ook niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien hij het verslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Georgisch, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen, wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift artikel 6 EVRM aan, alsook de rechtspraak van het EHRM van 27 november 2008 in de zaak Salduz, waar gesteld wordt dat “de toegang tot een advocaat voorzien (moet) zijn bij de eerste ondervraging van een verdachte door de politie”. Volgens verzoeker geldt deze redenering mutatis mutandis in zijn asielzaak.

Verzoeker vraagt aan de Raad de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie, indien zijn argumentatie niet zou leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing: “Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?”.

Vooreerst wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen “verdachte” is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd “ondervraagd” door de “politie” doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten.

Het EHRM heeft in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov van 4 februari 2005.

Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd.

Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielprocedure, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld. Op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie is het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd om bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen “over de uitlegging van de Verdragen” en “over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie”.

Al valt het Belgische asielrecht binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht, de vraag over de verenigbaarheid van de Belgische asielprocedure met het gemeenschapsrecht valt buiten de voornoemde bevoegdheid van het Hof van Justitie van de Europese Unie (RvS 26 maart 2013, nr. 223.003 en RvS 26 maart 2013, nr. 223.004.).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE